

125

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 4 czerwca 1954 r.

w sprawie wynagrodzenia szkód poniesionych w związku z akcją ratowniczą w czasie pożaru.

Na podstawie art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o ochronie przeciwpożarowej i jej organizacji (Dz. U. z 1951 r. Nr 58, poz. 404) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie niniejsze normuje sprawę wynagradzania szkód poniesionych przez osoby trzecie, powstałych w związku z akcją ratowniczą lub wykonaniem zarządzeń kierownika akcji ratowniczej wydanych w czasie pożaru, które kierownik ten uznał za uzasadnione potrzebami akcji ratowniczej.

§ 2. 1. Nie są szkodami w rozumieniu § 1 szkody:

- 1) w obiekcie objętym pożarem oraz w mieniu znajdującym się w nim w chwili powstania pożaru, chyba że zostało ono użyte do akcji ratowniczej,
- 2) z powodu śmierci lub uszkodzenia ciała albo kalectwa osób przebywających w czasie pożaru w ratowanym obiekcie, chyba że szkoda wynikła w związku z prowadzoną przez te osoby akcją ratowniczą,
- 3) w wyposażeniu technicznym straży pożarnych oraz w wyekwipowaniu służbowym pracowników i członków straży pożarnych, biorących udział w akcji ratowniczej,
- 4) z powodu śmierci lub uszkodzenia ciała albo kalectwa pracowników i członków straży pożarnych,
- 5) rzeczowe, objęte ubezpieczeniem — do wysokości przyznanego odszkodowania.

2. Wynagrodzenie szkody nie przysługuje w wypadku, gdy szkoda powstała z winy lub rażącego niedbalstwa poszkodowanego.

§ 3. 1. Osobom, które w związku z akcją ratowniczą lub wykonaniem zarządzeń kierownika akcji ratowniczej doznały uszkodzenia ciała lub różstroju zdrowia, służy prawo do bezpłatnej pomocy leczniczej, polegającej na udzielaniu świadczeń pozostających w związku ze szkodą powstałą przy akcji ratowniczej oraz do świadczeń pieniężnych — według zasad ustalonych dla osób objętych ubezpieczeniem społecznym, poszkodowanych w wypadkach w zatrudnieniu.

2. Jeżeli w związku z akcją ratowniczą lub wykonaniem zarządzeń kierownika akcji ratowniczej nastąpiła śmierć, członkom rodziny przysługują świadczenia według zasad obowiązujących w zakresie świadczeń z tytułu wypadków w zatrudnieniu.

3. Pomocy leczniczej udzielają zakłady społeczne służby zdrowia na podstawie zaświadczenia kierownika akcji ratowniczej lub zaświadczenia prezydium rady narodowej.

4. Świadczeń pieniężnych udziela Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

5. Podstawę wymiaru świadczeń pieniężnych dla osób nie objętych ubezpieczeniem społecznym stanowi VI grupa zarobkowa przewidziana w § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 stycznia 1953 r. w sprawie wysokości świadczeń rentowych w ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 8, poz. 20).

6. Osobom otrzymującym świadczenia pieniężne z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 2 i 4) przysługują świadczenia dodatkowe: pomoc lecznicza, zasiłki rodzinne itp. według zasad ustalonych dla osób otrzymujących świadczenia z tytułu wypadków w zatrudnieniu.

§ 4. 1. Roszczenie o wypłatę świadczeń pieniężnych (§ 3 ust. 2 i 4) powinno być zgłoszone przez zainteresowanego do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych bezpośrednio lub za pośrednictwem Prezydium Rady Narodowej.

2. Spory o świadczenia pieniężne wypłacane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych należą do właściwości sądów ubezpieczeń społecznych.

§ 5. 1. Odszkodowanie za szkody majątkowe wypłaca Państwowy Zakład Ubezpieczeń.

2. Odszkodowanie wypłaca się w pełnej wysokości szkody, obliczonej według rzeczywistej wartości mienia w dniu powstania szkody.

3. Jeżeli szkody majątkowe objęte są ubezpieczeniem, odszkodowanie wypłaca się w wysokości obliczonej stosownie do ust. 2 zmniejszonej o kwotę przyznanego odszkodowania z tytułu ubezpieczenia.

4. Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Ministrem Finansów i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego może wydać przepisy szczegółowe dotyczące sposobu ustalania wysokości odszkodowania za szkody majątkowe.

§ 6. 1. Roszczenie o wypłatę odszkodowania za szkody majątkowe powinno być zgłoszone przez zainteresowanego ustnie lub na piśmie do najbliższego terytorialnie inspektoratu powiatowego (miejskiego, rejonowego) Państwowego Zakładu Ubezpieczeń w miarę możliwości natychmiast po powstaniu szkody, nie później jednak niż w ciągu 14 dni od dnia powstania szkody lub od dnia, w którym zainteresowany dowiedział się o szkodzie lub w którym ustała przyczyna uniemożliwiająca zgłoszenie szkody. Organ, do którego zgłoszono roszczenie, wydaje zgłaszającemu potwierdzenie zgłoszenia.

2. Jeżeli zgłoszenie szkody nastąpiło po terminie określonym w ust. 1, a opóźnienie zgłoszenia uniemożliwiło ustalenie wysokości odszkodowania, Państwowy Zakład Ubezpieczeń może odmówić wypłaty odszkodowania.

§ 7. 1. Państwowy Zakład Ubezpieczeń ustala wysokość i dokonuje wypłaty odszkodowania w terminie jednego miesiąca od dnia zgłoszenia roszczenia;

2. Jeżeli dochodzenie w celu ustalenia wysokości odszkodowania nie może być bez winy Państwowego Zakładu Ubezpieczeń ukończone w terminie określonym w ust. 1, odszkodowanie powinno być wypłacone w ciągu 14 dni po ukończeniu dochodzenia.

3. W przypadku gdy zainteresowany nie zgadza się na ustaloną wysokość odszkodowania lub w razie odmowy odszkodowania, może on wystąpić przeciwko Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń z roszczeniem o odszkodowanie na drogę sądową lub do państwowego arbitrażu gospodarczego w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania decyzji. Odpowiednie objaśnienie zainteresowanego powinno być zamieszczone w decyzji Państwowego Zakładu Ubezpieczeń; w razie braku w decyzji objaśnienia, termin 6 miesięcy nie biegnie.

4. Zainteresowany może również dochodzić swego roszczenia na drodze sądowej lub przed państwowym arbitrażem gospodarczym, jeżeli Państwowy Zakład Ubezpieczeń nie wyda decyzji w sprawie odszkodowania w terminie 3 miesięcy od dnia zgłoszenia roszczenia o wypłatę odszkodowania.

§ 8. Suma odszkodowania ustalona przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń powinna być wypłacona poszkodowanemu niezależnie od tego, czy poszkodowany skorzystał z uprawnienia przewidzianego w § 7 ust. 3.

§ 9. Odszkodowanie wypłaca Państwowy Zakład Ubezpieczeń na rachunek budżetu Państwa.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *F. Baranowski*

126

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 28 czerwca 1954 r.

w sprawie zmiany listy rzemiosł.

Na podstawie art. 142 ust. 2 prawa przemysłowego (Dz. U. z 1927 r. Nr 53, poz. 468 wraz z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

§ 1. Z listy rzemiosł, ustalonej w rozporządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1949 r. w sprawie zmiany

listy rzemiosł (Dz. U. z 1950 r. Nr 1, poz. 2), skreśla się „młynarstwo”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Drobnego i Rzemiosła: *A. Żebrowski*

127

OBWIESZCZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 czerwca 1954 r.

o sprostowaniu błędu.

Na podstawie art. 6 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 grudnia 1950 r. o wydawaniu Dziennika Ustaw Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Dziennika Urzędowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej „Monitor Polski” (Dz. U. Nr 58, poz. 524) prostuje się następujący błąd:

w § 14 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 maja 1954 r. w sprawie uposażenia nauczycieli i wychowawców (Dz. U. Nr 26, poz. 103) zamiast liczby „3” powinna być liczba „5”.

Prezes Rady Ministrów: w z. *J. Berman*